

V Ploskovicích

Jakožto obdivovatel barokní architektury jsem se chtěl podívat do její perly – Vídně. Když jsem se se svým šíleným snem svěřil mamince, maminka mi řekla, že do Vídně nejedeme a že Vídeň je i v Ploskovicích. Filosoficky jsem se zamyslel, jestli se mikroskopická nebo spíše nanoskopická vesnička vyrovná největšímu městu Rakouska. Jenže přebytné myšlení někdy škodí (Například Thaléts z Milétu, Řek a žil hodně dávno, vymyslel teorii o Zemi jako korkové zátce plovoucí v nekonečném oceánu.), řekl jsem si, že Vídeň je zaplněná turisty a maminka je generálem rodiny a stejně mi nezbyvá než souhlasit. Kdyby totiž maminka řekla, že byl v roce 1770 upálen Jan Hus, vykládali bychom to i ve škole. Asi o měsíc později jsme se nacpali do auta a jelo se do Ploskovic.

Když jsme vystoupili, spatřili jsme nádherný zámek. U pokladny jsme si koupili vstupenku. Prohlídka se nám sice líbila, ale moc jsme toho neslyšeli, kvůli velkému množství lidí. Začali jsme ve velké uvítací místnosti, jak už jsem říkal, z výkladu jsem toho moc neslyšel a tak jsem spíše poslouchal kroky, které se ozývaly z brány. V tom přišla žena, oděv asi z 1. poloviny 18. století (asi velkovévodkyně Anna Marie Františka Toskánská), která neustále říkala: „Je neslušný, hloupý, ošklivý, hrubý, málo bohatý, nemoderní, falešně zpívá, ošklivě se uklání, špatně hraje na varhany ...“ Kdo? „Přece můj manžel Gian Gastone Medicejský, ale naštěstí si stavím tento rozkošný zámek.“ Říkal jsem si, že to není možné, zámek je přece už postavený. „Pojďte se podívat!“ Nevěřím svým očím, ze zámku stojí sotva první patro. „Ale vy, mladý muži, jste oblečen zvláště.“ Ježíš, Maria můj oděv je z 21. století! Zhrozil jsem se. Žena zabábnula: „Váš oděv se mi líbí mladý muži, já pro vás teď trhám růži.“ Růže voněla nádherně, zavřel jsem se oči a řekl děkuji. Potom, co jsem oči otevřel, uviděl jsem mou sestřičku Esterku, jak mi dává žvýkačku a říká: „Není zač.“

Prohlídka postupuje dál do dalších komnat. Paní průvodkyně nám říká o předmětech, které vidíme: „Povšimněte si dveří bez prahů, to bylo původně k tomu, aby bývalý císař Ferdinand V. Dobrotivý, který místo autobusu nebo auta cestoval na lůžku. Pobýval zde po té, co byl odstaven od trůnu a byl starý a hodně nemocný. Prohlídka sice pokračovala, ale já jsem se zahleděl do dobové vázy. Najednou dva vysocí muži otevřeli dveře do komnaty a vjelo jezdicí lůžko se sedícím stařečkem. Stařeček však klesl na polštář. Všichni hrdinové z knížek vždycky říkají, že neváhali ani chvíli a šli zachraňovat, to však funguje pouze v knížkách. Můj mozkový sešit byl plný důležitých poznámek o první pomoci, ale přišel strach a převrátil mi kalamář a sešit byl politý inkoustem. 30:2, rolničky, přiběhnout, masáž srdce, dýchnout, ..., dýchá. Masáž srdce jsem zázrakem zvládl. Stařeček po chvíli otevřel oči. „Zachránče! Děkuji!“ zvolal. V tu chvíli se dveře rozletěly do zahrady, aby se podívaly na pávy. Přiběhl mladík s úsměvem, volající: „Strýčku!“ „Zdravím tě Frantíku!“ volal stařeček. „Frantíku od doby co jsi nastoupil na trůn děláš špatné věci: rozehnal jsi sněm v Kroměříži, potlačil jsi tvrdě revoluci a vyhodil jsi Metternicha, toho dobráka.“ pokračoval stařeček. Císař František Josef I. Odpověděl: „Neříkej mi Frantíku, revoluci nesnesu, chci vládnout sám bez nějakého hlupáka, co mi do toho bude žvanit a robotu jsem zrušil, tak co ti vadí?“ Schylovalo se k ostré hádce a proto jsem musel zakročít. Místo politiky jsem svedl řeč na vynálezy, které se tehdy rodily skoro každý den.

Najednou jsem si uvědomil, že musím jít. Avšak stařeček mě ještě chvíli zdržel a jako poděkování za záchranu mi dal nádherný zlatý dukát. Rozloučili jsme se a já přišel na nádvoří, kde čekali moji rodiče a sourozenci. Po prohlídce grott, starých umělých jeskyní, jsme se přesunuli do auta a rozjeli se vstříc dalším dobrodružstvím v severních Čechách. V autě mě však stále něco škrábalo v kapse, sáhl jsem si do ní a vytáhl zlatou minci a s úžasem jsem zjistil, že je to dukát s portrétem císaře Ferdinanda V. Dobrotivého.